

SELİM ERDOĞAN

KARLA KARIŞIK

bu efkârı içerime çekmezsem ölürüm ben
bu kar beyazı çekmezsem ciğerime

hamdolsun aşka hazırım,
artık sorsunlar bana da omuzlarımdan inmeyen ömrümü
sorsunlar neden akşama karşı teslim olduğumu,
şimdi neredeyim mesela, sorsunlar
hâlâ oğluma sarılırken içerime bir ırmağı akıtan bu hayat
ellerim üşüdükçe dolaşır durur damarlarımda
dünyadan utanan bir mümin gibi
annem gibi, boynuma sarılan herkes gibi
herkes gibi o da karlı bir akşam gelir
sokak lambalarına inat karlı bir akşam

O zaman,
ey kıpırdamadan toprağa boylu boyunca sokulan kara başak
açıklanacak ne çok şey varmış bu dünyada
bir şair gözlerini kapadığında işrak vakti,
açıklanacak ne çok şey varmış
ama baksana kismet değilmiş bir şehrin koynunda
derin bir soluk alıp da ardından dışarıya taşmak
oysa benim sabrım kalmadı,
hem yalnızım, hem de nazenin
sırtımı yaslayıp sırtına, günlerce konuşmasak da tükenirim
çünkü öyle bakarak kimse çoğaltamaz yüreğimi ısıtan karı,
artık uzaktan gelip uzağa giden argın vagonlardan bile nem kaparım
dumanlar yükselir göğe, ben senden nem kaparım
şimdi kime doğru uzansam ölü sanırlar beni,
kime doğru uzansam benzi sararmış biri olurum,
sıska bir küheylan sanki her istasyonda

bu yüzden alnımı her dayadığımda cama konan o kar
bir şafak vakti uzaklara kalkan katarlar gibi hızla gelir ve geçer hızla
upuzun çığlık sesleri kaybolana kadar dil-i nâşâdı sorar
böyle işte ben de gelir ve geçerim birden kanadıkça parmaklarımdan
yaşamak denilen sonsuzluğa akan enhar
fakat çok değil az bir zaman sonra siz de göreceksiniz
adımı hatırlayan bile olmayacak, hodri meydan!
çok değil az bir zaman sonra hepimiz göreceksiniz şuradan
kitap sayfaları arasında kurutulmuş bir yüzü olacak kalbimin
şirlerim aşî boyalı duvarlarında okunacak bir şehrin
işaret ettiğim bir menekşe yaprağı olacak,
ya da bir bağ yaprağı olacak minnacık
sararacak kuruyacak ama bulunmayacak

şimdi sensin ölüleri kollarımda uyandıran hayat
bunun için beni anlat herkese
çünkü damarlarım çatlamadıkça anlamayacak kimse
sakın sen kırılma, seni kokladıkça akacak onlar
o saat akacak camlardan süzülen bu bedenim gibi
ömrüm pır diye yakamdan kalkınca birden
kaşla göz arasında kalkınca,
alaca renkli bir kelebek gibi kalkınca
hep aynı yerden, geldiği gibi havalanınca
yani sen anladıkça beni ufalanacak her şey
ufalanacak narin parmakların arasında sevdiğim

işte yatsı okunuyor
açılıyor perdeler, açılıyor iman eden göğsüm
açılıyor bahçe kapısı ta ardına kadar
eşikten öncesi kar, eşikten sonrası kar
uçsuz bucaksız bu karlı geceden
bu kadar efkârı çekmezsem içerime
ölürüm ben